

SANT 2024
JORDI

O F H X K M
A J M H G E B M
E I R B O H
R C B F M D
K H A E G R I F
O H X K B

ESCOLA MIREIA

Revista literària de l'escola Mireia, 2023-2024

Portada: Paula

Contraportada: Pati

POESIA

CATEGORIA A

La Primavera ja és aquí Sílvia 1r primària **1r PREMI** - Pàg. 6

Les estacions de l'any Aina 2n primària ACCÈSSIT - Pàg. 7

CATEGORIA B

Els gira-sols Helena 4t primària **1r PREMI** - Pàg. 8

El bosc encantat Bruna 4t primària ACCÈSSIT - Pàg. 9

CATEGORIA C

Entre columnes gregues Bru 6è primària **1r PREMI** - Pàg. 10

Les estacions de l'any Jofre 5è primària ACCÈSSIT - Pàg. 12

CATEGORIA F

Entre dos cors Andrés 2n ESO **1r PREMI** - Pàg. 14

El col·legi Sara 1r ESO ACCÈSSIT - Pàg. 15

CATEGORIA G

Resiliència Ona 4t ESO **1r PREMI** - Pàg. 16

Esperança Berta 3r ESO ACCÈSSIT - Pàg. 17

PROSA

CATEGORIA A

Una gran nevada Joana 2n primària **1r PREMI** - Pàg. 19

Els quatre amics i la mansió Àlex 1r primària ACCÈSSIT - Pàg. 20

CATEGORIA B

Som iguals Max 4t primària **1r PREMI** - Pàg. 21

En Joan a l'època dels romans Martí 3r primària ACCÈSSIT - Pàg. 22

CATEGORIA C

La porta Yichen 6è primària **1r PREMI** - Pàg. 23

La llegenda del corb Noa 6è primària ACCÈSSIT - Pàg. 25

CATEGORIA F

- - - **1r PREMI** -

Em dic Lola i tinc dislèxia Candela 1r ESO ACCÈSSIT - Pàg. 26

Esperança sense resposta Andrés 2n ESO ACCÈSSIT - Pàg. 27

CATEGORIA G

- - - **1r PREMI** -

Històries reals Àlex 4t ESO ACCÈSSIT - Pàg. 28

Poesia

LA PRIMAVERA JA ÉS AQUÍ

Ja és aquí la primavera
tot ho omple de colors.
Els arbres torna a vestir
i fa néixer noves flors.

De persones i animals
fa bategar el cor,
i com un estel fugaç
irradia tot d'amor.

Ni freda ni calorosa,
tot i algun esternut o picor,
gaudim tots nosaltres
perquè de les quatre és la millor.

LLUNA
1r Premi
Categoria A Poesia (1r primària)
Sílvia

LES ESTACIONS DE L'ANY

Ja tornen les orenetes,
floreix el meu jardí,
el bosc s'omple de violetes,
la primavera ja és aquí.

A l'estiu, veig papallones
que volen sobre les ones.

A la tardor
ja no fa calor.

A l'hivern, et poses un barret
i vas molt abrigadet.

DIAMANT

Accèsit

Categoria A Poesia (2n primària)

Aina

ELS GIRA-SOLS

Quan és primavera, surten els gira-sols.

Com s'ho fan per girar tots sols?

Tenen un moviment,
encara que sigui lent.

La flor és groga i gran,
quan estan totes juntes,
omplen el camp.

Al cor tenen moltes pipes
i així semblen ben vives.

I quan es fa de nit
se'n van al llit
amb el cap avall
fins que canta el gall.

HOMO ERECTUS

1r Premi

Categoria B Poesia (4t primària)

Helena

EL BOSC ENCANTAT

Dins del bosc, què s'hi amaga?
Objectes embruixats i artefactes misteriosos.
Dins d'un bolet hi viu una maga,
i té objectes molt perillosos.

El cel està ple de boira.
i tremolo de fred.
Hi ha un conill que sempre em mira
perquè es mor de set.

Ja ho he explicat tot
d'aquest bosc tenebrós.
M'ho ha dit un bruixot
que és molt poderós.

Per fi he trobat el camí
i a casa meva puc tornar.
No penso tornar a venir
al lloc on no he parat de tremolar.

LA LLUNÀTICA

Accèsit

Categoria B Poesia (4t primària)

Bruna

ENTRE COLUMNES GREGUES

Entre columnes gregues,
hi ha un secret amagat,
una antiga civilització,
on tot sempre ha estat aïllat.

Entre columnes gregues,
mil déus s'han creat,
i d'un d'aquests déus,
avui us n'haurem parlat.

Entre columnes gregues,
la deessa de la guerra hi ha,
però no la confongueu amb Ares,
que és son germà.

Entre columnes gregues,
com un mussol es representa,
però en els ulls,
es veu la seva essència.

Entre columnes gregues,
el poema ha d'acabar,
però abans una cosa us vull preguntar,
sabeu de quin déu us acabem de parlar?

M'ENCANTAELMEUPSEUDÒNIM
1r Premi
Categoria C Poesia (6è primària)
Bru

LES ESTACIONS DE L'ANY

Avui en dia cada any
pot ser més estrany,
perquè a les quatre estacions
ja no vivim les mateixes sensacions.

Ara l'hivern
ja no és el que era,
cada vegada s'assembla més
a la primavera.

Entrem a la primavera
amb grans nevades,
que ens deixen les galtes
ben glaçades.

El càlid estiu
asseca qualsevol riu,
els núvols creixen
i les tempestes apareixen.

Ben càlida i seca
arriba la tardor,
que ens deixa sense bolets
per culpa de la calor.

DORMILEGA

Accèssit

Categoria C Poesia (5è primària)

Jofre

ENTRE DOS CORS

Són dues ànimes que sota el cel es descobreixen.
Com dos llibres oberts, els secrets s'esvaeixen.
Els ulls segueixen l'art de llegir sentiments;
una dansa d'amor, sense trucs, sense enganys evidents.

Els petons són com la tinta que escriu el destí,
en cada pàgina una història que mai s'esvaí.
Amb cada abraçada les pàgines són uns llaços;
una novel·la d'amor construïda amb passos.

Compartint capítols de rialles i plors,
la vostra ànima, com una dolça flor.
En aquesta història de dos cors,
l'amor es converteix en el millor dels records.

LLAMINADURA
1r Premi
Categoria F Poesia (2n ESO)
Andrés

EL COL·LEGI

El col·legi és molt important
per ajudar a tirar endavant.
Malgrat això, els dilluns no em vull despertar;
al llit s'hi està molt bé sense res per pensar.

Alguna vegada ens enfadem amb els professors,
però sabem que ens ensenyen a ser millors.
L'hora del pati és una bona estona que passem;
estem amb els companys, mentre riem i esmorzem.

Sovint a classe amb els companys estem jugant,
tot i que en realitat hauríem d'estar escoltant.
A vegades em posen nerviosa les notes,
però sé que les aprovo molt bé totes.

Gràcies als pares i als professors que m'han ajudat;
sempre he aconseguit el que m'he proposat.
Estic contenta, de moment, per tot el que he fet
i espero que el meu objectiu es vegi també complert.

ESSA

Accèssit

Categoria F Poesia (1r ESO)

Sara

RESILIÈNCIA

Paraules carregades de veritat,
provocades com un so accidental;
amaguen una dura realitat,
i acaben provocant un dolor absurd.

No permetis que cicatritzin dins teu;
que aquests mots que ara fan mal
han de servir per fer sentir la teva veu
i recobrar la teva identitat original.

Que la vida va d'això:
caure i aixecar-te, volar i enfonsar-te.
Desapareix, si cal, per retrobar-te.
Busca el somriure entre els plors,
accepta't com ets per a superar les pors.

Deixa que faci mal per a què curi.
Només cal fer un petit pas per recordar
que, encara que aquest dolor perduri,
seguint lluitant, pots guanyar.

LEHET
1r premi
Categoria G Poesia (4t ESO)
Ona

ESPERANÇA

Tenia molt clar que algun dia em faltaries,
però mai hauria pensat que seria tan imminent.
Tenia molt clar que algun dia marxaries,
però tenia l'esperança que lluitaries eternament.

Sabia que el teu patiment no era humà
i que no et mereixies viure així.
Cada dia et donava la mà
perquè no estiguessis sola al somni.

D'entre totes les persones per a mi tu eres l'essencial;
t'ho deia cada dia amb el petó de bona nit.
I ara et dic que per a mi sempre seràs especial,
mentre estic mirant el cel estirada al llit.

Saps que estàs en el meu somriure
i amb tu se n'ha anat un tros del meu cor.
Ara hi ha dies que estic ensopida,
imaginant que et veig un altre cop.

I així visc el dia a dia,
pensant com t'he estimat,
perquè en un món ple de mentides,
tu has estat la meva veritat.

GOMAS

Accèsit

Categoria G Poesia (3r ESO)

Berta

Prosa

UNA GRAN NEVADA

Fa molts anys a Austràlia va néixer un petit dinosaure. El seu nom era Dino. Era tot de color blau amb tres taques taronges.

Un dia, mentre en Dino passejava pel bosc, va començar a nevar. Aquella nevada cada cop era més forta. Va nevar tant que la seva casa va quedar totalment destrossada pel pes de la neu.

En Dino, en veure que s'havia quedat sense casa, va decidir anar a buscar un lloc per a refugiar-se. Va caminar quilòmetres i quilòmetres fins que de cop i volta va trobar una cova on aixoplugar-se.

Quan va entrar a la cova, es va trobar amb un dinosaure de la seva mateixa espècie. Els dos es van fer molt amics i van viure feliços per sempre.

PANDA

1r premi

Categoria A Prosa (2n primària)

Joana

ELS QUATRE AMICS I LA MANSIÓ

Hi havia una vegada quatre amics. Es deien Pol, Jan, Pau i Aleix. Prop de casa seva hi havia una mansió que feia una mica de por. Un bon dia van decidir entrar-hi i es van trobar un bagul amb quatre capes de vampir. Estaven jugant amb les capes quan uns vampirs els van confondre amb companys seus. Quan els nois van tornar a casa seva, van veure que les seves mares no hi eren. Van tornar a la mansió per si les mares havien anat a buscar-los, però no les hi van trobar.

Els vampirs les havien atrapat!

Van decidir quedar-se quiets a prop de la mansió per poder rescatar les seves mares. Les van rescatar i es van fer tots una gran abraçada.

PERE

Accèsit

Categoria A Prosa (1r primària)

Àlex

SOM IGUALS

Soc un nen de 4t de Primària i no entenc la gent que discrimina o que es burla dels altres perquè són d'un altre país o, també, perquè tenen una malaltia. Em podria passar hores i hores fent-me aquestes preguntes. Potser podríem ser una mica més empàtics amb aquesta pobra gent. Vinga va, provem-ho!

És tan difícil? Jo crec que no.

La meva pregunta és...La gent amb malalties, que venen d'un altre país o que tenen un color de pell diferent, també són persones, no?

Hi ha gent que no els tracta bé, no els respecten o els fan bullying, perquè?

Fem que les persones es sentin bé. Què costa fer-los feliços?

Per què és tan necessari fer enfadar així a la gent? Perquè no es pot fer el contrari?

A veure, pensem. Quan fas feliç a alguna persona no et fa estar més content? Doncs a mi, sí.

Posem-nos en la pell dels altres. Si et poses en la pell dels altres pots saber el que els passa, també el que no els agrada. Provem-ho! Jo crec que ho podem aconseguir!

FRACCIÓ IMPRÒPIA

1r Premi

Categoria B Prosa (4t primària)

Max

EN JOAN A L'ÈPOCA DELS ROMANS

Hi havia una vegada un home molt eixerit que es deia Joan Calassa i vivia a Calafell. Era molt noble i molt honest.

Era una nit molt freda d'hivern. Dormia i tenia un somni curiós. Era a l'època dels romans i va aparèixer l'emperador Cèsar.

De cop, es va despertar pel fred i quan es va aixecar estava a l'època dels romans! Va sentir un calfred per tot el cos ja que estava dins del palau de Cèsar. De sobte, va trobar un vestit de soldat i se'l va posar, però Cèsar el va veure i li va dir:

- Què fas aquí, beneit?

I li va contestar l'home tartamudejant:

- Jo estava vigilant el palau, sa majestat.
- Doncs, no cal! – va dir Cèsar.

L'home se'n va anar, es va treure el vestit de soldat i va tornar cap a casa.

Cèsar va fer un viatge en el temps i va venir a veure'l, es van posar contents i es van fer amics. Aleshores, de cop, es va despertar i es va adonar que tot havia estat un somni, i ho va entendre tot.

Conte contat, conte acabat.

PSEUDÒNIM

Accèsit

Categoria B Prosa (3r primària)

Martí

LA PORTA

Portava uns mesos malalta. Amb prou feines podia sortir del llit. Tothom havia perdut les esperances que millorés.

En una nit fosca, en què no podia dormir, vaig mirar per la finestra perquè no tenia res més a fer. Vaig observar com es perdia un camí petit i estret en la foscor de la nit. Enyorava el jardinet on jugava cada dia, trobava a faltar els meus amics. Em vaig girar i vaig veure la meva mare. Estava asseguda en una cadira al meu costat. Semblava que havia plorat durant tota la nit. Intentant dormir, vaig tancar els ulls.

Una llum engegadora va il·luminar tota l'habitació. Vaig obrir els ulls per comprovar què era allò que brillava tant. Era una petita porta de color blanc. Em vaig sorprendre quan em vaig aixecar sense cap dificultat. Amb curiositat vaig inspeccionar la porta, la vaig obrir i vaig mirar què hi havia a l'altre costat. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig creuar a l'altra banda; m'esperava una illa fantàstica. Aquell lloc era ple d'arbres, flors, rius... També hi havia un poblet al costat del mar on les postes de sol eren increïbles. Aquella illa era molt agradable però... hi faltava alguna cosa. Vaig intentar trobar algú, però aquell lloc semblava deshabitat. No hi havia ningú vivint en aquell poblet, era una sensació molt estranya.

De sobte, tot es va tornar fosc. Una obscuritat gèlida i desoladora va envoltar tota l'illa.

- He de trobar alguna manera de sortir d'aquí! – vaig dir-me a mi mateixa, desesperada.
- És possible que tot això sigui un somni?

Potser aquella olor d'herba humida, la melodia del cant dels ocells i el xiuxiueig del vent fos fruit de la meva imaginació. Després de reflexionar una estona, vaig arribar a la conclusió que tot allò era un somni. Per molt que m'esforçava no podia despertar, tot era molt estrany i la soledat era horrible.

A través de la foscor vaig distingir a la llunyania un petit punt de llum i, amb les poques forces que em quedaven, vaig anar cap a ell. Desitjava sortir d'allà. Era l'única cosa que volia en aquell moment.

En obrir de nou la porta, un llum enlluernador va cegar la meua vista. Havia tornat a la meua habitació. Vaig obrir els ulls i vaig veure la meua mare que plorava. Ella es va abraonar sobre meu quan va veure que la mirava.

- Pensava que t'havia perdut per sempre! – va dir entre llàgrimes.

Ens vàrem abraçar amb força. De sobte, vaig sentir una presència estranya, com si algú m'estigués vigilant. Aquella porta... des d'aquell dia m'observa com si volgués alguna cosa de mi.

Però, al cap i a la fi, tot havia estat un petit malson.... Oi?

JERSEY A RAYAS

1r Premi

Categoria C Prosa (6è primària)

Yichen

LA LLEGENDA DEL CORB

Fa molts i molts anys existien els corbs, però no eren com els d'avui en dia. Les seves plomes eren de colors brillants com l'arc de Sant Martí i els seus becs, d'un taronja intens. Vivien en el bosc i eren molt coneguts pels animals que vivien a prop. El clima era càlid i no solia ploure gaire. Per això, les plantes i els arbres estaven secs, i els llacs, estanys i rius amb prou feines es resistien a sobreviure.

Un dels corbs vivia tot sol, però tenia amics. Els seus millors amics eren la mofeta, el mussol, el ratpenat i el cargol. Però, encara que fossin millors amics, el corb era diferent. A vegades era molt ignorant, i només pensava en ell mateix; a més, presumia dient que era l'animal més bell del bosc.

A tots els animalons els costava guanyar-se la vida, sobretot pel menjar, que era molt escàs perquè les plantes estaven seques. I encara els en va caure una de pitjor.

Un dia, quan tots els animals ja estaven desperts, va sorgir una tempesta. Va ser la tempesta més agressiva que van tenir des de feia segles. Va començar com una de normal, però a mesura que avançava era cada vegada més forta. Al principi el cel només estava negre, però els animals van córrer espantats en direcció al seu cau. Després, van començar els llamps i els trons. Ressonaven tan fort que feien mal a l'oïda. Era una tempesta de llamps!

Aleshores, un llamp va caure a un arbre i, a partir d'aquí, tot va ser molt més catastròfic. El foc es va escampar fins a cremar tot el bosc, i les desafortunades criatures que hi vivien no van tenir temps de fugir perquè el foc les havia acorralat. Desgraciadament, van morir sufocades.

Però, sortosament, una espècie va sobreviure: el corb. Tot i que amb una conseqüència; ja no era de colors sinó negre. Un negre provocat per la cendra cremada de l'incendi.

I és per això que, ara, els corbs són negres i no de colors.

BALENA BLANCA

Accèsit

Categoria C Prosa (6è primària)

Noa

EM DIC LOLA I TINC DISLÈXIA

Sovint em pregunto a mi mateixa com deu ser sentir-se a gust a l'escola i no estar amoïnada cada segon de cada minut de cada hora... de cada dia.

Els companys es molesten perquè pregunto entre massa i molt, perquè utilitzo un full amb les taules de multiplicar, perquè em donen temps extra per poder acabar els exàmens, etc.

Algú s'ha preguntat per quin motiu tinc aquests "privilegis"? Sincerament, preferiria no tenir-ne cap i no haver d'estar sempre donant explicacions. És esgotador.

Malgrat fer el que puc, em diuen que hauria de fer més. No me n'adono, però puc escriure una paraula dues vegades de diferent manera en una mateixa pàgina.

Tema a part, hi ha els meus mal de cap. Quan em passo massa estona mirant les lletres, tinc mal de cap perquè el contrast de les lletres negres amb el blanc del full se'm desdibuixa a poc a poc i he de fixar molt la vista perquè no em passi tant. És per això que sovint em diuen que soc lenta; no crec que el problema sigui aquest, sinó que em costa que les paraules no se'm moguin del seu lloc.

La dislèxia és un trastorn que afecta la capacitat de llegir de manera fluida i precisa. Les persones amb dislèxia tenim dificultats per identificar les paraules, llegir-les correctament i comprendre el que llegim. Això pot causar frustració i afectar l'autoestima. No és una indicació de falta d'intel·ligència, sinó que sovint tenim habilitats intel·lectuals normals o fins i tot elevades.

Cal que tots recordem que si tenim el suport adequat, com estratègies d'aprenentatge especialitzades i suport emocional, podem tenir èxit tant a l'escola com en la nostra vida quotidiana.

LOLA

Accèssit

Categoria F Prosa (1r ESO)

Candela

ESPERANÇA SENSE RESPOSTA

Sota un cel ennuvolat, un avió que transporta somnis i esperances es veu envoltat per una tragèdia inesperada. Dins l'aeronau hi ha una tempesta d'emocions. El silenci es trenca i es converteix en crits d'angoixa que lluiten contra la desesperació.

Els cors que fa un instant bategaven rítmicament, s'aturen de manera sobtada, donant pas a un silenci buit, com un crit perdut dins la immensitat de l'avió. Entre les destrosses i la confusió, la humanitat es veu envoltada per la incertesa, i cadascun dels passatgers es converteixen en històries sense final tancat.

Restes fumejants donen lloc a un paisatge desolador. La desesperació i la por s'alcen conjuntament en columna a l'aire. Entre els crits, els supervivents lluiten per entendre racionalment la situació. Sense senyals d'ajut immediat, la solidaritat es converteix en la força motriu i s'organitzen per trobar un refugi, enfrontant-se així a la cruel realitat; la nit cau i la foscor afegeix una nova capa de desafiament a la situació.

Durant la nit, la lluita per a la supervivència és pràcticament nul·la; la manca de recursos converteix cada petita troballa en un preuat tresor. Ara hi ha una nova capa al desafiament; la cura de les ferides, algunes d'elles molt greus. Amb el pas de les hores, l'esperança es va tornant inexistent perquè la nit, malgrat la seva calma aparent, augmenta la vulnerabilitat. Els passatgers passen la nit entre la incertesa, esperant que la llum no simbolitzi només l'alba, i la promesa d'un demà més esperançador.

Amb l'arribada de la llum del nou dia, el paisatge de devastació es rebel·la amb total claredat. Tot i la desolació, l'esperit de solidaritat del dia abans treu el cap, com un raig entre la foscor. La situació continua essent un desafiament, però la força col·lectiva impulsa afrontar el futur que promet la reconstrucció.

Amb la mirada al cel, els humans busquen respostes que el vent sembla haver-se endut, i el record d'aquesta catàstrofe es converteix en un misteri de vides que han quedat atrapades en un final inacabat.

8001

Accèssit

Categoria F Prosa (2n ESO)

Andrés

HISTÒRIES REALS

Després de fer-me el primer cafè del matí, vaig anar cap a la taula de la cuina, com cada dia. En seure a la cadira, em vaig adonar que la persiana de la veïna del davant estava tancada. Era estrany perquè sempre es lleva a quarts de sis i el primer que fa és obrir totes les finestres.

Era una dona gran, d'uns noranta anys si fa no fa, i tothom al barri la considerava adorable. Jo no ho sabia, ja que poques vegades li havia dirigit la paraula. Una d'aquestes comptades ocasions va ser una vegada que me la vaig trobar sortint de casa i em va explicar per què es llevava sempre tan d'hora. La conversa va durar mitja horeta. La segona conversa que vaig tenir amb ella va ser molt breu.

-Bon dia, noia! Com estàs –em va dir

-... -Vaig fer veure que no l'havia sentit i em vaig posar els cascos ràpidament.

-Que et vagi molt bé –va dir i va donar per acabada la no conversa.

No em jutgeu, si us plau. No volia perdre vint minuts parlant amb ella. Sembla que no cal fer cas a la gent gran; ells ja han viscut la seva vida. Malgrat això, si tingués la meua edat també hauria reaccionat igual si considerés que se'm feia pesada la conversa. Potser és horrible pensar així, però estic segura que més de mig món som així.

Després de pensar en aquest apocalíptic món, vaig centrar-me novament en la finestra de l'adorable veïna. Era molt estrany. Estava totalment tancada. Només recordo tres vegada veure-la així. La primera va ser el dia que va morir el seu marit. Va estar molts anys malalt. Tenia un càncer de no sé què. La segona vegada va ser víctima d'un robatori anant pel carrer. Li van donar una estrebada a la bossa i va caure al terra. Va passar una nit a l'hospital recuperant-se del cop. La tercera vegada... ara no recordo què va passar, però també va ser un fet fora de l'habitual.

Ara m'ha vingut al pensament el seu marit. Era un d'aquells homes d'abans, fet a l'antiga. Es va fer acompanyar per la dona sense demanar ajut a cap dels tres fills durant tota la seva malaltia. Va ser un llarg procés i més que acompanyar-lo, la seva dona el suportava. Dos dels fills ja feia anys que se n'havien desentès. El tercer, una noia, vivia amb ells fins que deu fer uns quatre anys va morir en un accident de cotxe.

Tot i que la dona feia anys que vivia sola, no semblava massa dolguda per la situació. Feia la seva vida com havia fet sempre. Crec recordar que de jove havia estat una model força coneguda, però en fer-se gran va deixar el seu somni i es va centrar en la família, com per altra banda era normal en aquells temps.

En fi... Ja m'havia acabat el cafè mentre estava immersa en tots aquests pensaments. Era el moment de tornar al present. Em vaig aixecar, vaig passar aigua per la tassa, la vaig deixar al costat de la pica i vaig obrir la finestra de bat a bat per airejar la cuina. Ja anava tard.

LA MORFINA

Accèsit

Categoria G Prosa (4t ESO)

Àlex

